

Ἡ βροχή διηγείται
 Τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἡλίου
 Ἡ βροχή ἃ ἡ βροχή
 Εἶναι τὸ αἷμα τ' οὐρανοῦ
 Ποῦ ἔκοψε τὶς φλέβες του
 Μ' ἕνα κεραυνὸ
 Τὰ φύλλα τῶν δέντρων
 Μεταναστεύουν στὴν πικρία τῶν αἰώνων
 Τὰ φύλλα τῶν δέντρων
 Εἶναι οἱ πληγές
 Ποῦ μοῦ ἀνοίγουν οἱ ἐποχές

Τὸ φθινόπωρο ραγίζει τὸν καιρὸ
 καθὼς ἕνα δάκρυ ραγίζει τὴ σιωπὴ.

Παναγιώτης Κερασιδης

ΕΙΣΑΙ ΜΠΑΓΑΣΑΣ Ἡ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

Μιά νέα γυναίκα κλαίει ἀπὸ τὴν κραυγὴ της.
 Ὁ κόσμος γύρω της κρυώνει
 γιατί οἱ πόρτες γίνονται παράθυρα δλάνοιχτα
 ποῦ βλέπουν στὸ κρῦο αὐτὶ τοῦ γυμνοῦ.
 Πέφτει ὁμως ἀπὸ τὸ ὕψος της
 ὅταν ἀποκαλύπτεται ἡ ἀνάσα της
 νὰ τριγυρνᾷ ἀκούραστη
 διεκδικώντας τὸν τίτλο τῆς παρθένας.
 Εἶμαι μιὰ ἀπαραίτητη λύπη
 στὸ κρασί τοῦ μέλλοντος.
 Δὲν εἶμαι γυμνὸ δαγκωμένο.
 Μπορῶ νὰ πηγαίνω καὶ νὰ τραγουδάω.
 Τὰ τραγούδια δὲ χρειάζονται.
 Δὲν κλειδώνω τὴν μοναξιὰ μου στὴ λάμψη
 καὶ γι' αὐτὸ κοιμᾶμαι ἡσυχος.
 Κάθε πρωτὶ μετὰ ἀπὸ κάθε τέτοια νύχτα, ξυπνάω.
 Δὲν εἶμαι μόνος.
 Οἱ καρποὶ εἶναι λάθος ἢ μνήμη ;
 Τὸ σπίτι μου ἔχει καρποὺς
 δίχως ποτέ του νὰ σκορπᾷ μηνύματα.
 Βρέχει στὴ συνείδησή μου τ' ὄνειρο.
 Μεγαλώνω ὑψώνοντας ἀνάμεσα στὰ ὄνειρα
 τὸ σπίτι μου
 ποῦ ξεχασμένο
 γενναῖα ταλαιπωρεῖ
 τὴν ἀσχήμα τῶν κρεββατιῶν.
 Πέταξα τὸ κρεβάτι μου
 χθὲς ὅταν μοῦπες εἶσαι κρεβάτι
 εἶσαι πουλὶ εἶσαι μπαγάσας.